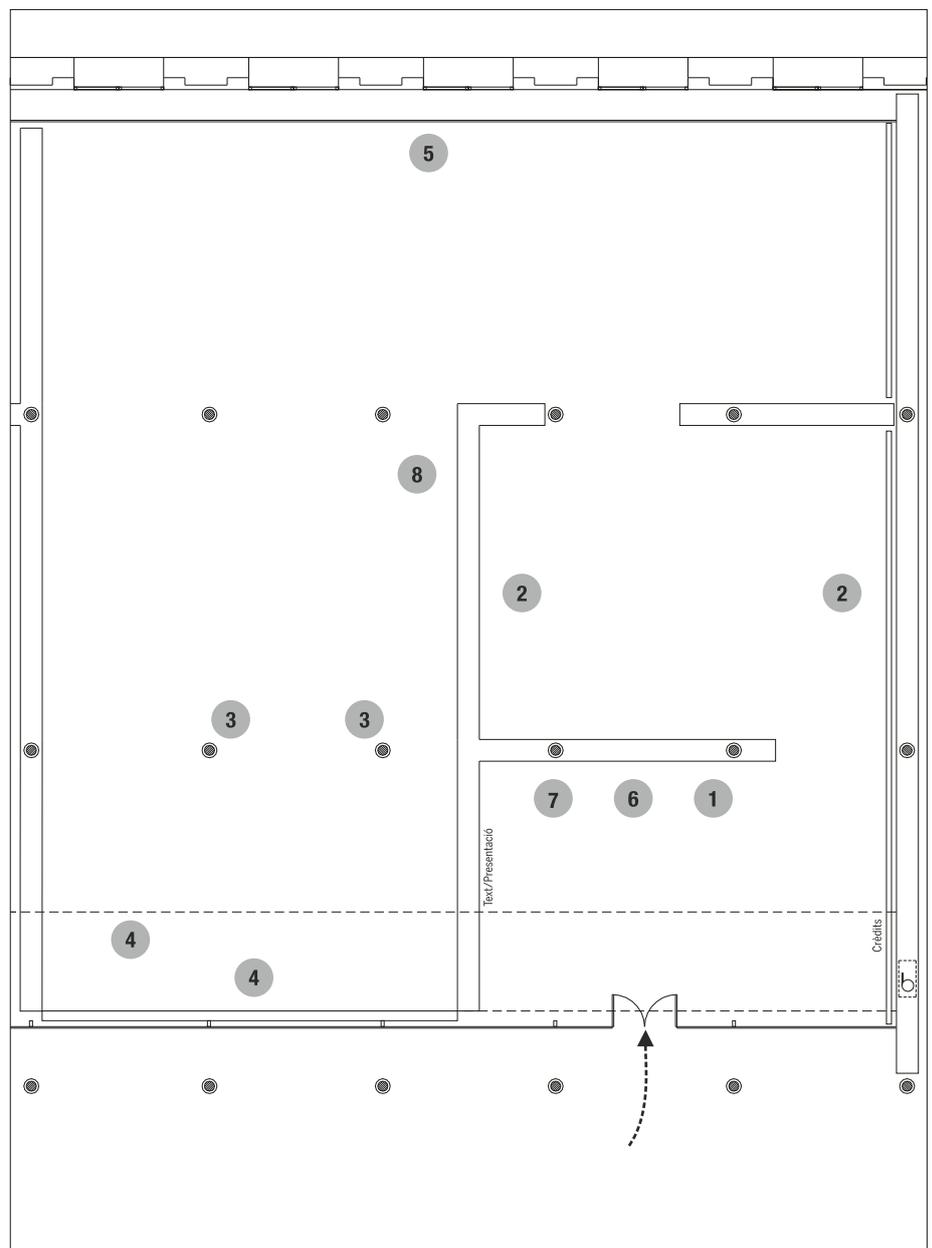

Lluís Hortalà

Guillotina

Comissariat: Oriol Fontdevila

- 1 ***Robespierre***, 2017-2018
Oli sobre fusta
Col·lecció Maria Lladó
- 2 ***Il y a bien du monde aujourd'hui a Versailles***, 2016-2017
Oli sobre fusta
Col·lecció Banc Sabadell
- 3 ***Encore un moment Monsieur le bourreau, encore un moment***, 2017-2018
Oli sobre fusta
Col·lecció de l'artista
- 4 ***Guillotina (National Gallery)***, 2017
Oli sobre fusta
Col·lecció de l'artista
- 5 ***Guillotina (Louvre)***, 2017-2019
Oli sobre fusta
Col·lecció de l'artista
- 6 ***Guillotina (Prado)***, 2018-2019
Oli sobre fusta
Col·lecció de l'artista
- 7 ***S/T***, 2017-2019
Tècnica mixta
Col·lecció de l'artista
- 8 ***Marbres***, 2016
Pintura sobre fusta
Col·lecció de l'artista

...Obsessió d'entrar al museu i formar-ne part, i morir-hi. El museu com a mort, com a horitzó, com a punt de fuga.

L'atracció que sento pel museu és molt forta, la mateixa atracció que quan fortuïtament passo per davant d'una església o d'un temple religiós i em podria empènyer a entrar, a ser absorbit per la penombra, devorat per la immediatesa del moment, perquè el que hi ha allà dins és abastable, penses, per després rectificar, potser, i decidir: millor, la fortuna obscura de l'inaccessible.

O experimento aquesta altra sensació davant del museu: a vegades, de sobte, em quedo immòbil en el llindar, com paralytat, no entrar-hi, encara que sigui un instant, m'incomoda, de manera que hi entro, si puc. No és l'arquitectura exterior, les seves portes o les seves finestres, és l'interior el que em fascina. Connectar amb aquest món altre em sembla tan fàcil que no entenc que no hi hagi més gent allà dins, no és defugir la realitat, ni del present, no es tracta d'obviar-los, és la curiositat vertiginosa envers el desconegut, aquella sensació familiar coneguda per endavant, la curiositat vertiginosa envers el desconegut repetida. *Das Unheimliche*. És estrany que la contemplació de l'interior d'un temple i la dels quadres històrics dins d'un museu tinguin tantes afinitats, tantes vinculacions; un espai on habita la mort, una mort sense temps. Dins d'un temple em sento igual que quan estic mirant concentrat una pintura, em sento fora de la realitat escòpica, un personatge irreal, atemporal, fora del jo, perquè soc fora, a l'altre costat de la finestra, ets dins del quadre. És estrany que m'incomodi aquesta sensació, perquè davant d'un quadre em sento protegit d'alguna manera, soc fora però soc a dins, a diferència de com em sento en l'espai d'un temple històric: desprotegit, soc a dins però soc fora, en una altra realitat, no sé si les dues coses s'assemblen.

O s'assemblen molt. Em sento com dins d'una mena de terra de ningú, en un lloc intermedi, en un lloc que no pertany a la vida pròpiament dita, *Hurqalya*, un espai estrany, com si estigués mort però alhora conscient. És una atracció malèvola en tant que no és agradable, perquè genera una excitació que contradiu el plaer però no el nega, genera confusió més que coneixement, com si realment tot l'art i, sobretot, els artistes que el van realitzar no haguessin existit mai, una espècie de malson dins del «passat enganyós», una gran mentida, el passat que mai no va existir, deia el poeta, «l'etern temor que té el nostre rostre»: a quins ulls s'adreçaren aquestes obres quan es van realitzar?, a qui s'adrecen aquestes paraules quan s'escriuen?, a qui s'adreçaren aquestes paraules quan es van escriure?...

...Obsesión de entrar en el museo y formar parte de él, y morir en él. El museo como muerte, como horizonte, como punto de fuga.

La atracción que siento por el museo es muy fuerte, la misma atracción que cuando fortuitamente paso por delante de una iglesia o de un templo religioso y podría empujarme a entrar, a ser absorbido por la penumbra, devorado por la inmediatez del momento, porque lo que está ahí es alcanzable, piensas, para luego rectificar, quizás, y decidir: mejor, la fortuna oscura de lo inaccessible.

O experimento esta otra sensación ante el museo: a veces, de repente, me quedo inmóvil en el umbral, como paralizado, el no entrar, aunque sea un instante, me incomoda, por lo que entro, si puedo. No es la arquitectura exterior, sus puertas o sus ventanas, es su interior lo que me hechiza. Conectar con este mundo otro me parece tan fácil que no entiendo que no haya más gente allí dentro, no es huir de la realidad, ni del presente, no se trata de obviarlos, es la curiosidad vertiginosa hacia lo desconocido, esa sensación familiar conocida de antemano, la curiosidad vertiginosa hacia lo desconocido repetida. *Das Unheimliche*. Es extraño que la contemplación del interior de un templo y la de los cuadros históricos dentro de un museo tengan tantas afinidades, tantas vinculaciones; un espacio donde la muerte habita, una muerte sin tiempo. Dentro de un templo me siento de la misma forma que cuando estoy mirando concentrado una pintura, me siento fuera de la realidad escòpica, un personaje irreal, atemporal, fuera del yo, porque estoy fuera, al otro lado de la ventana, estás dentro del cuadro. Es raro que me incomode dicha sensación, pues enfrente de un cuadro me siento protegido de alguna forma, estoy fuera pero estoy dentro, a diferencia de cómo me siento en el espacio de un templo histórico: desprotegido, estoy dentro pero estoy fuera, en otra realidad, no sé si las dos cosas se parecen.

O se parecen mucho. Siento que estoy en una especie de limbo, en un lugar intermedio, en un lugar que no pertenece a la vida propiamente dicha, *Hurqalya*, un espacio extraño, algo como si estuviese muerto, pero a la vez consciente. Una atracción malèvola en tanto que no es agradable, porque genera una excitación que contradice el placer pero no lo niega, genera confusión más que conocimiento, como si realmente todo el arte y, sobre todo, los artistas que lo realizaron nunca hubieran existido, una especie de pesadilla dentro del «pasado engañoso», una gran mentira, el pasado que jamás existió, decía el poeta, «el eterno temor que tiene nuestro rostro»: ¿a qué ojos se dirigieron estas obras cuando se realizaron?, ¿a quién se dirigen estas palabras cuando se escriben?, ¿a quién se dirigieron estas palabras cuando se escribieron?...